

1. történet

Íme az Arany-sárkányok csapat története, melynek szerzői: **Kis Laura, Antal Nóra, Homonnai Adél és Kállay Péter.**

Az Arany-sárkányok kalandjai

Talán játszanak. Ott vannak a kastélyban. Talán épp valami fontosabbat csinálnak. Az Arany-sárkányok a lenti könyvtárban tartanak megbeszélést. A baj talán semmiség, de az is lehet hogy hatalmas. Az alkimista kivételesen félretette a még megmunkálatlan fémét, Stanley, a szerencse fia, pedig épp egy Konzervet próbált kinyitni.

- Konrád bár itt lenne.
- Szegény Sudár Anna hiányolhatja a legjobban! - mondta Vera.

Sudár Anna nem felelt semmit, üres tekintettel meredt maga elé. Már kereken két éve nem látta Konrádot. Az egész egy egyhetes kiruccanásnak indult, de a vírusnak hála eltelt egy Nyár a szigeten. Azt hitték hamar vége, viszont ez már Kétévi vakáció volt. Az Inferno itt van és kegyetlen. Az emberek hullanak, a fehér tigrisek pedig, mint akik jól végezték dolgukat, hátradőlve nevetnek. Persze, hisz ők oldalukon a sátán kutyájával sérthetetlenek. Egy pillanatig se tagadták. Se azt amire készültek, se azt, ahogyan végre akarták hajtani. Gyilkosság meghirdetve, a híradó tele volt vele. Még a csapból is ez folyt, viszont az emberek nem törődtek vele. Nem hitték el. Stanley kutyája a lábához telepedett. A szerencse fiának éneklő kutyája volt. Eleinte csak a karácsonyi énekek mentek neki, de időközben egyre több dalt ismert. Ahogy mondani szokás, gyakorlás teszi a mestert. Stanley-nek különös érzéke volt az állatokhoz, nem véletlen, hogy Momo-t is sikerült megtanítania dalolni.

- Na és te, Vera? A kis herceget vagy a boldog herceget hiányolod jobban? -kérdezte az alkimista vigyorogva.
- Ugyan, ha Ábel nem ment volna ki Amerikába már rég férjezett asszony lennél. Nekem meg nincs szükségem holmi hercegre.
- Na és azt hallottad, hogy az Úrilányok Erdélyben Galilei-vel és a néma leventével találkoznak?
- Hát a levente az beszél?
- Hogyne beszélne, Stanley megtanította. Először csak az eszperente nyelv ment neki, a tv-t például úgy írta körül, hogy eme szegletes szerkezetben este mese megy.
- Na meg epepe! Hát mi ez a nyelv?
- Hát a makrancos hölgy? Vele mi van mostanság?
- Hát ő a Toldi szerelme! Együtt laknak az isten homlokán, Charlie-ék mellett.
- Annak van csokigyára?
- Annak.
- Nem hiszitek el, rémeset álmodtam!
- Gergő megfogná! Vannak álomfogói, de most magával vitte az Alpokaljára.
- Hallottál róla mi folyik ott?
- Ott laknak a Gézengúzok, nekik van a repülő osztályuk, nem?
- De igen. Na most ott a vezér, a gólyakalifa, megválasztotta az osztály vesztését.
- Hogyan? És ki a gólyakalifa?
- Micimackó. Hócsatát rendezett, aki pedig alul maradt a hobbit. A hógömb fogságába került.

Sudár Anna idegesen pattant fel a székről.

- Koncentrálatok már, mennek itt a családmesék, pedig a baj óriási!

A többiek elkomorodtak, végül Stanley szólalt meg.

- Mi történt?

- Levelet kaptunk a nagy Gatsby-tól. Egy tóparti gyilkosságról van szó.

Az alkimista levegőt is elfelejtett venni, Stanley idegesen markolászta a kezében tartott Szendrey Júlia naplóját -aki egyébként távoli rokona-, Verát pedig kirázta a hideg.

- Azonnal oda kell mennünk. Kaptunk meghívót?
- Nálam van.
- Mikor indulunk?
- Most!

Az Aranysárkányok a szekrény felé vették az irányt. Odabent a meghívó lecsippantása után amikor újból kiléptek, már a titkos kertben találták magukat. Egy táblán "Színek és évek" felirat ékeskedett, ezzel mutatva, hogy itt a tarka virágok között, máshogy telik az idő. Az emlékek őre köszöntötte őket, akiről azt mondják, ismeri a Szent László legendákat és ő maga írta Ádám és Éva naplóját. A teremtéstörténetekben profi, hisz ő maga átélte mindent. Gatsby is ott várta őket, mellette ékeskedett egy aranykoporsó. Egy nő feküdt benne.

- A neve Jane Eyre. -mondta Gatsby komoran.

Stanley szíve nagyot dobbant. Egy hirtelen ötlettől vezérelve letérdelt a koporsó mellé és megcsókolta a nőt, aki levegő után kapkodva ébredt fel. Mindenki döbbenten nézte a jelenetet.

- Ki tette? -kérdezte Sudár Anna Jane-től.
- Egy finom ruhás idős asszony.
- Selyem?
- Igen.
- A gengszter nagyi. -mondta Gatsby.

A név hallatára összenéztek. Tudták, hogy ő a felelős az elveszett paradicsom esetéért is. Kőrösi Csoma Sándor -a nagyapa- halála óta megkattant, pedig régen a Krumpilhéjpite Irodalmi Társaság vezetője volt. Nagyapa csak úti leveleket és Novellákat hagyott maga után. A baleset előtti adventet a Hargitán töltötték, de az országépítő hadművelet sikertelen volt és váratlan halállal végződött.

- Hogyan csinálta?
- Cuba Libré-t ittunk. Bizonyára mérget kevert bele. Közben beszélgettünk, azt mondta a híd felé megy majd, egyenesen a kincses szigetre. Amikor már látta rajtam, hogy eléggé megszedültem, azt mondta: "Drágám, előttem az élet. Vagy inkább mégse, majd előttem."
- Mi a nagyi valódi neve? Kiért kell átkutatnunk mindent?
- Elizéért.
- Németül, kérlek!
- Für Elise.
- Hagyjátok már a bohóckodást, meg kell találnunk egy gyilkost!
- Mégis hogy tudta megölni?
- Ő vándorsólyom kisasszony egyik különleges gyermeke.
- Szuper, van még valami, amiről tudnunk kellene?
- Két ügy, talán mindentől független. Az egyik a gyermekrablás a Palánk utcában. Tegnapelőtt két koldusdiák eltűnését jelentették be. Egy polgár vallomása alapján mindketten citromsárga csizmát viseltek. Pont, mint amelyet a gengszter nagyi is szokott.
- Milyen nap volt tegnapelőtt?
- Szerda. A macskák szerdája. Tele volt velük a kert.
- A gyerekrablás nem játék, miért nem szóltak hamarabb? Azonnal meg kell találnunk őket!
- Szerintünk ők is benne vannak. Még valami! A nagyi érintése elég forró. Akihez hozzáér, azt megégeti.
- Mennyire forró?
- 451 Fahrenheit.

- Szóval akkor vagy 35 kiló reményre lenne szükségünk a túlélésre.
- Engem nem érdekel, gyerekekről van szó! Meg kell keresnünk őket.

Mindenki egyetértett Annával.

- Na és mi a másik ügy?
- Kocsilopás. Egy 14 karátos autónak nyoma veszett. Az ügy személyes. Jó barátom, Muskétás tanár úr kocsija. A rablót ismerjük, a lánya Ronja.
- Merre induljunk?
- A híd felé.

Bólintottak és elindultak. Útközben találkoztak Rintaróval, aki átkísérte őket a könyvek útvesztőjén. Eljutottak a kapuig, ahol Stanley majdnem nekiütközött a kapu alatt ékeskedő réztáblának. A kapu őrzője, a szecsuanai jó lélek pedig ezen jót mulatott, az egész csapat különlegesen okos pávájával együtt. Állati elmék! Végre megérkeztek Szent Lajos király hídjához, amihez a Pendragon legenda is kapcsolódik. Az öreg halász már várt rájuk, hogy átkísérhesse őket a tengeren. A szél árnyéka, a tengeri szörny, csak a halászt engedi át. Megérkeztek a kincses szigetre. Odaát volt már az alkimista régi barátja, János vitéz. Odafent találkoztak az űrben. Az alkimista kutatott, János pedig kóborolt. Egy könyvesboltban találkoztak, ahol ugyanazt a stopposoknak való útikalauzt szerették volna megvásárolni, a galaxis egyik távoli pontján. Egy ideig együtt utazgattak, mivel a világon összesen egy példányt nyomtattak, és mindkettőjüknek végszesen szüksége volt a könyvre. Így megosztottak. János és az alkimista kezét fogtak.

- Barátom, láttad merre ment a nagy? Elég nagy bajban van.

János bólintva mutatott jobbra, ahol a nagyenyedi két fűzfa között, a távolban egy piramis állt.

- Kérlek, vidd hírét az igazaknak, hogy a nagyit gyilkosságért körözik!
- A nagyit meg kéne interjúvolnunk.
- Mondjuk egy képzelt riport?
- Persze, miről? Egy amerikai popfesztiválról?
- Inkább a gyilkosságról..
- Azt úgyse vallaná be!

Hirtelen valaki lehúzta Stanley nadrágját és jót kacagott, de nem láttak ott senkit.

- A láthatatlan ember! Régi ellenségem...
- A láthatatlan professzor fia?
- Az...

Közelebb léptek a piramishoz, ahol ajtó helyett egy téglalap alakú, apró lyuk fogadta őket.

- Na most ezzel mit kezdünk?
- Megvan! A pikk dáma! Az való oda.
- És honnan szerezzük meg?
- Korábban Momo megevett egyet!
- Momo, köpd csak ki! Miért eszel meg mindent? Úgy csinálsz, mintha nem etetnélek rendesen! -mondta Stanley kissé mérgesen.

Momo kisebb erőlködés után kiköpte a pikk dámát, amit a legutóbbi kártyaesten nyelt le.

- Én aztán hozzá nem nyúlok!

Sudár Anna forgatta a szemét, elővett egy zsebkendőt, majd azzal felvette a kártyát és a lyukba illesztette. A piramis azonnal kinyílt.

A nagy már várta őket, csokis kekszet sütött, és teát kortyolgatva olvasta Anne Frank naplóját hátradőlve a székében. Bent a szobában a két koldusdiák játszott.

- Mi folyik itt, nagy? Hogy gondolta, hogy megúszhat egy gyilkosságot?
- Ugyan, drágám! Hisz én egy pillanatig sem gondoltam, hogy szegény lány túl sokáig feküdhét a koporsóban. Bezzeg az én időmben még tudtak rendesen udvarolni a fiúk! Muszáj voltam kicsit segíteni az én egyetlen unokámnak. Stanley-kém, olyan rég láttalak!
- Stanley, ő a nagymamád?

- Igen, ő az.
- Ezt eddig miért is nem említetted?
- Megölt valakit, hogy vállalhatnám fel?
- Tudtam, hogy egy csóktól Jane kisasszony azonnal felébred.
- És a gyerekrablás?
- Rablás? Ne nevetess, drágám! Hisz ők árvák, vigyázok rájuk.
- Nagyi, akkor te nem is vagy gengszter?
- Persze hogy nem. Tudod, Stanley, ez az élet játéka. A szeretteink segítenek nekünk, néha a tudunk nélkül. -mondta a nagyi kacsintva.
- Na és az autólopás?
- Az a láthatatlan ember műve!
- De nagyi, látom, hogy odakint áll a kertben!
- Na jó. Lehet, hogy mégis csak van bennem egy kis gengszter vér. De a Muskétás tanár úr tartozik nekem! A múltkor nem fizetett tíz kiló házi lekvárért!

Az Aranysárkányok a kocsilopással már nem törődtek. Megkönnyebbülve dőltek hátra. Nem történt végül nagy baj. A sütő jelzett, a csokis keksz elkészült. A gyerekek körbeülték az asztalt süteményt majszolni.